

Kuvataiteen
perusopetuksen
lopputyö

Tuikkutuvat

Peppi Simi

Sara Hilden alatemia 2026

Ohjaajat:

Riikka Aarala ja Anni Toivonen

Minä pähkinänluoressa

Nimi: Peppi Simi

Ikä: 17 vuotta

Harrastukset:

- Kuvataide (maalauksesta keramiikkaan)
- Kurominen
- Leipominen

Vihaan: kiirettä, kiirettömien ja luvuttamien vastauksia, liian pitkiä lukuja kirjoissa, mainoksia, maksumuureja, koeviilua ja digitaalisia kalentereita

Rakastan: perantaita, pinaattilättyä, pörröisiä kissoja, aurinkolasuja, muliavia vaatteita, itsensä ylittämistä, biologian kurssia 5, rauhallisuutta ja luovuutta

Väri: vihreä

Vuodenaika: kailui (paitsi loskaluusi)

Numero: 22

Valttikortti: kunnianhimo ja puhdas elämäntila

Säätila: suora aurinkonpaiste tai tunnelmallinen rannikasade

Tarvitsen: lomaa, aikaa luovuudelle, yleissivistystä ja fyysisen tuloperustan

Manifestoin: hyviä margasatoja, kirppistöitä, syvää unta ja onnistuneita ylioppilaskirjoituksia

Pohdin: turhia asioita

Tavoite elämässä: Olla onnellinen ♡

Pepin taidetarina

Taidelouluun pääseminen oli itselleni iso juttu.

Muistan edelleen illat jolloin piirrelimme isäni kanssa kesäleirillä treenaan taidelouluun lähetettäviä teoksia varten. Muistan myös tarkasti nämä piirrokset, joiden avulla ovi Sara Hildeniin avautui - silloin parhaimmisteni, nylyään viattomia ja liiluttavia, mutta edelleen merkittävimpiä töherälyksiäni.

Ensimmäiset vuodet Sara Hildenissä tähtyivät taiteen lisäksi myös uusista ystäväistä. Muistan hyvin kuinka kuvastoulu oli monesti viikon uohokkoina, kun pääsi kuulemaan oman ryhmän kummelluksia sekä rakamaan muille omia muistoja ja tapahtumia.

Kuvastousta päällimmäisenä ovat jääneet mieleen ensimmäiset savityöni (kenties olen silloin ja sisäisesti kiintynyt keramiikkaan taiteenalanana...).

Myös suuri kuumallimamaallina "lamaspedia" (lampaiden ja laamojen landia) oli yksi lemparityöni toteuttaa. Siinä luovuudella ei ollut rajaa ja kaikin kuvastouksi onnistuin tuuppaamaan peukaloni lamaspedian rätkimäiseen aurinkokelloon. Liima ei ollut kuivunut ja siitä seurasi elämäni suurin palovamma, jota pidän lopulta kuitenkin hauskan muistona projektistamme ☺

Kuvataideloulu on pian takana 17 vuotta. Siihen nivoutuu lukuisia maalauksia, piirrustuksia ja savityötä sekä grafiikkaa, sarjakuuvia ja muuta luovaa tekemistä unohtamattaan etälouluun ailloisia speeraakulielimaisia mallinnollisia (mielikuivutus-hahmojen luonnosta luonnon antiimista ja Tyttö ja helmiliorvakoru - teoksen uudelleentuomista äidin vaarelaapista löytyneiden hörsöjen avulla).

Tänä päivänä taiteen tekemiseen inspiroi ajatus siitä, että minulla on täysin vapaat kädet toteuttaa taideita omalla tavallani juuri itseäni varten. Turha itseurittisyys ja "epäonnistumisen pelko" on selätetty ja samalla usko itseän ja omaan tekemiseen on vahvistunut. On melleimpä koomista ajatella, kuinka kauan minulla kesti ymmärtää, ettei taide ole suoritus vaan keino toteuttaa itselle rakasta harrastusta nauttien TEKEMISESTÄ ♥

Suurin innostus taiteeseen lähtee edelleen usein sosiaalisesta mediasta, josta on pullollaan mahtavia, inspiroivia teoksia. Pahin tapani on selailla iltaisin Pinterestiä ja menettää yöneneri allaessani työstää jotain projektia, jonka kuvastouvuus pitää minut hereillä vielä keuhkoyöllä. Lähiailtoina olen kullaantunut ajatuksesta ostaa maalaukselline kasvihuoneeseemme ja maalata kesäisin auringon nousussa ja laskeudessa, sarjaisina ja sumuisina päivinä, pirtillä syksyyn saakka.

Toivonani olisi myös uskaltaa kokeilla itselleni hieman uieraampia tekniikoita, kuten kuvastouksia ja ölyvärejä. Minusta on lohduttavaa ajatella, että vaikka kuvastoulu lähestyykin loppuaan, oma taiteilijuuteni on vasta alullaan. Tärkeimpänä mielessä on edelleen kehityskaareni taiteen tekijänä, jota on oppinut arvostamaan vasta iän myötä. Toivottavasti palo taiteeseen ei koskaan hiivu, vaan maruaa mukana läpi elämän ♥

Suhde taiteeseen

Syventävien opintojen aikana suhteeni taiteeseen on saanut uutta suuntaa: ennen olen määritellyt taiteen aika suoraan musiikkiin, kuvataiteeseen, teatteriin, runouteen ym. Kuitenkin syventävien opintojen aikana meitä lävi opettamassa taiteilija, jonka kanssa toteutimme hieman hullunkuriseltaakin tuntuja performansseja, muun muassa istuimme hiljaisuudessa, otimme katsekontaktia toisimme, vaelsimme luokassa kommunikoimatta toisillemme. Innostuimme heittelemään tuolejamme, nousemaan pöydälle ja hyppimään kattoon luvhottaen. Syvä hiljaisuus ja intensiiviset katsekontaktit loivat human paljon jännittävää ryhmämme performanssissa, muistan näiden luviskertojen jälkeen miettineeni luinkin väärässä vaiheessa olla siitä, miten taide voi toteuttaa. Tuntuu todella siltä, ettei taiteella ole rajoja. Siitä lähtien olen oppinut näkemään taide arjen tavallisimmissakin tilanteissa: tunteissa, keskusteluissa, kailienlaisissa vuorovaikutuksissa ja etenkin HILJAISSUudessa. Sama taiteilija esitteli meille myös teolistaan joita hän rakensi itse talvisin ruostuttamisaan metallilevyistä: ideana oli niin sanottu taiteen kierrättäminen, eli syysisin teokset purettiin, talven aikana ruostutettiin ja keväällä koottiin uuteen muotoon.

Nämä itselleni uudet, mutta erittäin paljon mielenkiintoa ja ajatusta herättäneet tavot toteuttaa taide ovat auttaneet minua irtautumaan taiteen normatiivisuudesta. Myös ajatus siitä, että taiteen avulla voi todella vaikuttaa ja ottaa kantaa itselleen tärkeisiin asioihin, on allanut vasta vaihetta. Olen ennen ajatellut, ettei minua valtaiseni nuori taiteen harrastana pysty saamaan aikaan sellaista huomioita, jolla voisi aikaansaada muutosta. Vaikka en edelleenkin luo tarvetta ottaa kantaa taiteeni avulla, tiedostan, että itseltäni löytyy potentiaalia siihen. Pidän siis kaili ovat avoimia, mutta toistaiseksi haluan toteuttaa taide edelleen omaksi iloksi ilman painetta siitä, että teoksen taustalla tulisi olla jokin suuri teema tai tarina, jonka avulla voisi vaikuttaa.

Syventävistä opinnoista

Oli aivan ihanaa lukea perusopinnojen, portfolioa ja huomata luinla toiveet läyvät toteen. Uskaltauduin nimittäin viimein irtautumaan turusta ja turvallisesta maalauks ja piirustus kannastani ilmottauduttuani syventävien opintojen alussa keramiikkilopparaan. Hurahdinkin alkua saveen ja pysyttelin samassa parassa 10-vuosisiurssin alluun saateleä.

Parhaiten mieleen jäänyt savityöni on Galleria Vivi:ssäkin vierailun siemenkuorta esittänyt kolonialisuus. Työtä tehdessä pääsin toteuttamaan itse suunnittelemani muotoja ja värikolonialisuusia. Onnistunut loppurulos ja mieleinen työprosessi ovatkin olleet osasy päätökseni tehdä lopputyöni savesta.

Toinen suuri onnistumiseni syventävien opintojeni aikana on ollut seuraavan, perusopinnojen portfolioani kirjatun lausahduksen "En stressaa liikaa onnistuuko työt vai ei" saavuttaminen. Ennen pelkkää työn aloittaminen tuntui haastavalta, koska paineet onnistumisesta olivat todella suuret. Nykyinen ajatusmalli juuri tekemisen ilon merkityksestä ja epätäydellisyyden inhimillisyydestä ovat saaneet minut toteuttamaan taidetta matalammalla kynnyksellä. "Paineista vapautuminen" on myös tehnyt taiteilusta human paljon miellyttävämpää, voisinkin sanoa löytäneeni jälleen sen merkityksen taiteesta, jonka olin hylännyt kaiken suorittamiseni selän itselutittivyyteni keskellä.

Savi elementtinä on hyvin terapeuttiinen: sitä voi hioa ja muovata hyllyästyminen asti, ja ellei loppurulos miellytä, työn muussaaminen savipalleroksi on hyvin vapauttavaa. Toisaalta savi opettaa edelleen hyväksymään epätäydellisyyttä, kun vunista tullessaan työ onkin tuhansina palasina, väri punaisen sijaan vihreä tai lasitus halkeillut mosaiikkin kaltraisiksi. Silusi onnistuneista työstä saa ja pitääkin onnitella itseään!

Litulan siirtolapuutarhan muraali

Etualalla minä
ja pidennetty
pensseli ☺

Tämä työtä tehtiin
säällä kuin säällä,
selluä tuli kipeäksi,
loppuvaios ei ollut
mielestäni niin hieno,
mutta olihan se
kokenemus!

Lähde: Kulttuuritoimitus.fi

Kuvat: Arto Jalonen

Siemenkodat

Ehdoton lemppari-
keramiittityöni!

Tämä ihana luonaisuus
viedään aina kesäisin
uunistaamaan
puutarhiamme ♥

Lisää lemppeite :

*** Lopputyö ***

Aihe: Lopulliseksi aiheeksi valikoitui keraaminen "vataisin kokonaisuus", johon kuuluu marakka, valotalo, tuikkurelineet ja kynntilänjalat.

Tiesin alusta lähtien haluavani tehdä lopputyöni savesta, koska olen viimeisimpinä vuosina joutseenkin kiintynyt keramiikkaan ja halusin syventää osaamistani edelleen. Piirustus ja maalaus kyllä kiehtoivat, mutta tuntuivat teknikkoina itselle hieman hankalemmilta. Lisäksi savi on muokattavampi elementti ja puoltaa siren tavoitettani stressittömämmästä työskentelestä.

Tavoitteet: Yksinkertaisesti tavoitteenani lopputyön suhteen oli muodostaa itselleni mieleinen kokonaisuus valaisimia samalla kokeillen vielä tekniikoita, savia ja väryhdistelmiä, joita en ennen ole päässyt testaamaan. Kokonaisuutta halusin luoda esine kerrallaan ilman sen suurempaa päämäärää ja painetta onnistumisesta.

Vaikeaa olen ihmisenä hyvin suunnitelmallinen ja tarttuka, oli oikea päätös joutua lopputyön kanssa, koska nyt pääsin oikeasti nauttimaan prosessista sen sijaan, että viimeinen vuosi kuuviskoulua olisi ollut pakonomainen loppuruti.

Teema: Minusta tuntui, että selkeän sanoman luominen lopputyölleni on mahdotonta. Päällimmäisenä ajatukseksi oli, että "työn täytyy ottaa kantaa yhteiskunnalliseen epäkohtaan." Mutta milksi? Lopulta tajusin, kuinka en voi väkisin pakottaa työtäni edustamaan mitään, mihin itselläni ei yksinkertaisesti ole mitään sanottavaa. Toisaalta koen, että työssäni on pillahduksia useammasta ysisittäisestä teemasta, kuten ajattomuudesta, esteettisyydestä ja arvoistuksesta käsitteitä kohtaan. Ehkei teeman siis tarvitsukaan olla niin ysiselitteinen ja kantaaottava, sellainen mustavalkoinen mörkö, jollaisena sen aluksi näin.

♥ Lopputyöprosessi ♥

Suunnittelu

Alusta saadulla erittäin tarkoitukseksi ilman tarkkuuden suunnitelmaa.

Ensimmäinen ajatus oli tehdä paljon erilaisia kulkuvuokkuja, mutta vähitellen kokonaisuus alkoi muistuttaa enemmän koriste-esineitä, joten vedin työlle selkeän rajauksen: valaisimet. Raajaus oli toisaalta tarpeellista laaja niin, että pääsin toteuttamaan työtä ilman yllärajoitelmista.

Työskentely etenee

Alotin vähitellen saamaan kuvaa siitä, millainen kokonaisuus lopputyöni voisi olla.

Saatuani ensimmäisen esineen valmiiksi, suunnittelin seuraavaan valmistettavaan kokonaisuuteen sopivalisti.

Vaikei työni ei ole koheuttisn mahdollinen, esineiden välillä on nähtävissä yhteyksiä, joita olen pitkin matkaa pohtinut ja toteuttanut. Etenkin pillullisen viiluutelineen tekeminen tuntui ilukavan muissa töissä esiintyvien värien harmoniaa. Toisaalta kun kaulukuihin töihin saadaan liitetyä LED:it, saadaan kokonaisuudesta varmasti vahva ja yhtenäinen!

Työn valmistuminen

Uskomattonta mutta totta, työni on nyt valmis! Myönnän etten ole edelleenkään luonnut kaulukuita elementtejä yhteen ja malleillut kokonaisuutta - sen aika on sitten näyttelyssä.

Koska minulla ei ollut selkeää päämäärää lopullisesta työstäni, oli alkuvuon hieman vaikeaa päättää, mikä määrä esineitä on sopivasti ja milloin voin sanoa olevani valmis. En myöskään kokenut mitään euforista tunnetta prosessin päättymisestä, sillä olen iloinnuttu aina jokaisen yksittäisen elementin tulua valmiiksi.

Siksi "valmiuden raja" on edelleen hieman epäselvä, vaikka päätös onkin jo tehty.

Postiini - ei enää ilinä

Usko itseen alussa oli vahva, kun löysin saviin seasta pussillisen postiiniä. Jo ajatuskin kaunisti kiiltävästä sileäpinnaisesta postiinista sai minut innostumaan. Päätin siltä samassa kuvinka lopputyöni pääelementtinä toimii postiini.

Todellisuus oli jotain aivan toista: postiini oli kirkkavaa ja sen pelkoon työstötyönsä vaiuaminen vei lähes tunnin työajastani.

En myöskään päästänyt itseäni helpolla valitessani ensimmäisenä työnä toteutettavaksi kirahvivuokkuun: yli 15cm pituät ohuet jalat sekä laula, joita kannattelee painava, ruukkuuna toimiva kirahvin leshivartalo. Yllätyksellisi työ selvisi raakapoltoista yhtenä läppälään, mutta halkeamia tuli kuitenkin runsaasti.

Tässä vaiheessa tein päätöseen siitä, että sellä postiini, että ruukut jäävät pois lopputyöstäni.

Kuluiset vastoinläymiset

Seuraavaksi lopputyöprosessin aikana sattuneet vastoinläymiset luetteluna (sillä jokaisen liiohdan aului selittäminen veisi useamman sivun):

- ei sopivan väristä lasiteita
- omien lasite- tai enkopisekoitusten luominen
- halkeamat savessa
- halkeamat lasiteessa
- se tunne, kun työ on onnistunut, raakapolto onnistunut, mutta lasituspolto on vielä edessä
- viikon pituinen jännittäminen siitä, onko työ räjähtänyt uunissa
- lasiteita olikin jäänyt työn pohjaan...
- lasitellut siitä, kuluu monta pussia ja kusteaa ilinaa työni tarvitsee selvittääseen loman yli lässähtämättä tai luiluunmatta.

• Ja näistä kauluksista selvitettiin!

posliinia
pehmittämässä

maalailu
ennen
lastuspoltoa

Valmiita
elementtejä ♡

sa oli vapaus. Tarvat tehtävänannot
sina rajoittaneet omaa tekemistä.
lopputyö oli ihan huippua!
oli myös mukavaa, varsinkin nyt
salissa ja pystyi keskittymään

työ syntyi elementti herralleen.
sessiot tuottivat saven kanssa
ja rauhaa vasta vilusen kolutta.
on ja ylioppilasluottolustin
motia onneksi kesäviikolle iltopäivät
tta.

hönä sillä 1) se on vihdoin valmis
niedytää silmää.

vilkuvasita, sillä se viehottaa
ten luureihin asenteeseen.
tressanur hilua onnistuu työ voi ei.
lisena siihen vapauden
astaa juuri niin mahtavan

Itsearviointi

Ehdottomasti parasta kolo loppuyöprosessissa oli vapaus. Tarvat tehtävänannot ja itselle ei niin mieluiset tekniikat ovat aina rajoittaneet omaa tekemistä. Siksi täysi vapaus toteuttaa juuri omanlainen loppuyö oli ihan huippu!

Omatoinisuus ja itsenäinen työskentely oli myös mukavaa, varsinkin nyt kun keramiikan periaatteet on tosi hyvin hallussa ja pystyi keskittymään itse tekemiseen.

Aikapainetta en kokenut juurikaan, koska työ syntyi elementti herrallaan. Tietenkin reilun kahden tunnin työskentelysessiot tuottivat saven kanssa hieman ongelmia, kun pitää piti suorata ja tarkaa vasta viikon kuluttua. Lisäksi kuvakoulu yhdistettyä lukiolämään ja ylioppilaskimppitulosiin valmistautumiseen vei omia voimavaroja, mutta onneksi keskiviikko iltapäivät oli usein ennemminkin irtona koulututusta.

Voin sanoa olevani tyytyväinen loppuyöhöni sillä 1) se on vihdoin valmis 2) sitä oli mukava tehdä 3) loppurulos miellyttää silmää.

Kemppärielementtini lienee pillullinen tuihtuusta, sillä se viehättää itseäni "eleganttisuudellaan". Tyytyväisin olen kuitenkin asenteeseen loppuyön työskentelyni aikana: en stressanut liian onnistuneita työvoimia.

Tämä suhtautuminen oli varmasti osallisena siihen vapauteen tunteeseen, joka tuli loppuyöprosessista juuri niin mahtavan ja ilmeistävän kuin se oli. ♡